

Arrest

nr. 274 132 van 16 juni 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 maart 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 februari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 15 maart 2022 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 augustus 2021 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, dit in functie van zijn Belgische vader.

1.2. Verweerder neemt op 3 februari 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag

van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 17.08.2021 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden opnieuw geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een buiger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van zijn Belgische vader, W.J. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art. 40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn, werden volgende documenten voorgelegd:

- loonfiches van Oxyplast Belgium NV op naam van referentiepersoon.
- drie stortingen via MoneyGram van referentiepersoon aan betrokkene dd. 29.09.2016 ten bedrage van 100 euro, 28.11.2016 ten bedrage van 100 euro en 24.04.2017 ten bedrage van 200 euro.
- er werden géén attesten van het OCMW voorgelegd.

Uit het voorgelegde Ghanese paspoort met nr. H2720396 dd. 14.11.2017 van betrokkene valt niet af te leiden wanneer hij naar Europa is gekomen en of dit al dan niet met een visum is gebeurd. Betrokkene was ons voor de aanvraag gezinshereniging in 2018 niet bekend. Het is dus redelijk te stellen dat mijnheer België illegaal is binnengereisd. Er is verder opnieuw geen enkel spoor van meneer tussen augustus 2019 en januari 2021. Wat de financiële en/of materiële afhankelijkheid betreft, deze is onvoldoende aangetoond. De voorgelegde stortingsbewijzen kunnen niet als voldoende worden beschouwd, mede omdat bij gebrek aan bewijs van uitreis uit Ghana en inreis Schengen/België niet kan worden vastgesteld sinds wanneer betrokkene in Europa verblijft en op welke basis hij tot op heden in zijn levensonderhoud heeft voorzien. Betrokkene verklaarde op 15.05.2018 het Rijk ingereisd te zijn (cfr. inlichtingenblad dd. 03.02.2021). Stavingsstukken liggen daar niet van voor, noch van wanneer exakt hij het land van herkomst heeft verlaten. Voor zover betrokkene voorafgaand aan zijn komst naar België elders in Europa heeft verbleven en zelf in zijn bestaansmiddelen voorzag is uiteraard allerminst voldaan aan de verblijfsvoorwaarden.

Voor wat de stortingsbewijzen zelf betreft: er werden amper drie stortingen voorgelegd voor een totaalbedrag van 400 euro in 2016 en 2017. Deze stortingen zijn erg onregelmatig en beperkt, zowel in tijd als qua bedrag: het is dan ook geenszins aannemelijk dat deze stortingen betrokkene in staat moesten kunnen stellen in zijn levensonderhoud te voorzien. Er werden bovendien geen stortingsbewijzen meer voorgelegd vanaf april 2017 waaruit enige ondersteuning van referentiepersoon aan betrokkene zou kunnen blijken. Voor zover betrokkene's verklaring met betrekking tot zijn inreis in België zou overeenstemmen met de werkelijkheid dient bijgevolg opgemerkt te worden dat evenmin duidelijk is waar hij van leefde tussen 24.04.2017 tot minstens 15.05.2018, noch kan dit blijken in de periode van augustus 2019 tot januari 2021. Zoals reeds gesteld, in deze laatste periode was er geen enkel spoor van betrokkene in het Rijk, waar hij in deze periode heeft verbleven en hoe hij in zijn levensonderhoud moet hebben voorzien, is niet duidelijk. Ook voor wat het onvermogen betreft, dient opgemerkt te worden dat betrokkene helemaal niets heeft voorgelegd waaruit blijkt dat hij onvermogen is/was in het land van herkomst en voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging. De enkele stortingen sluiten dus geenszins uit dat betrokkene wel degelijk zelfstandig in zijn levensonderhoud voorzag in het land van herkomst of origine voorafgaand aan zijn komst naar België.

Uit het administratief dossier blijkt tot slot dat betrokkene sinds november 2021 tewerkgesteld is bij Randstad Belgium NV en dat deze tewerkstelling tot op heden actueel is. Betrokkene is een jonge,

zelfstandige man die dus wel degelijk in staat is zelf een inkomen te verwerven. Er is dus geenszins sprake van een bijzondere afhankelijkheidsrelatie zoals vereist in onderhavige aanvraag.

Er kan bijgevolg op basis van voorliggende stukken allerminst geconcludeerd worden dat er een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en zijn vader voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in het land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon en er niet afdoende blijkt dat referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 15.05.2018 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er de aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40bis, 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de "algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht".

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

"[...] Dat de bestreden beslissing ten onrechte opwerpt dat in casu niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan, zodat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker dient te worden afgewezen. Verzoeker heeft echter wel degelijk alle voorwaarden zoals voorzien in artikel 40ter Vw. voldaan. Meer bepaald stelt artikel 40ter Vw. het volgende :

"Art. 40 § 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld”.

2.1.2.

Dat conform deze bepalingen de Belgische referentiepersoon moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, voldoende huisvesting en een ziekteverzekering welke de medische kosten van verzoeker zal dekken.

Verzoeker heeft verschillende documenten voorgelegd waaruit blijkt dat aan deze voorwaarden voldaan is.

Meer bepaald heeft verzoeker een geregistreerde huurovereenkomst voorgelegd, het bewijs van het hebben van een ziekteverzekering, evenals bewijzen van voldoende inkomsten in hoofde van de referentiepersoon.

Dat de bestreden beslissing opwerpt dat er niet afdoende zou blijken dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt :

“(…) en er niet afdoende blijkt dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon”.

Dat verzoeker nochtans loonfiches van zijn vader heeft voorgelegd, zoals ook vermeld wordt in de bestreden beslissing :

“Ter staving van het ten laste zijn, werden volgende documenten voorgelegd :

- loonfiches van Oxyplast Belgium NV op naam van de referentiepersoon

- (...)”

Dat uit deze loonfiches blijkt dat de referentiepersoon een maandelijks nettoloon verdient van ca. 2.000 à 2.500 EUR per maand, wat veel meer is dan het in artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° Vw. voorziene bedrag voor stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen a rato van honderdtwintig procent van het geïndexeerde bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bijgevolg beschikt de referentiepersoon wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen teneinde verzoeker ten laste te nemen.

Dat verweerder bovendien geen enkele motivatie geeft waarom de bestaansmiddelen van de referentiepersoon (die minstens 2.000 EUR per maand bedragen) niet afdoende zouden zijn of om welke reden dit niet afdoende zou blijken.

Dat de bestreden beslissing dan ook foutief, minstens onvoldoende gemotiveerd is en bijgevolg een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

Dat tevens artikel 40ter Vw. geschonden wordt, aangezien de referentiepersoon wel degelijk beschikt over voldoende bestaansmiddelen en tevens bewijzen werden voorgelegd van voldoende huisvesting en het hebben van een ziekteverzekering, zodat de bestreden beslissing manifest foutief gemotiveerd is waar gesteld wordt dat de aanvraag gezinshereniging van verzoeker geweigerd wordt omdat niet aan de voorwaarden van artikel 40ter Vw. werd voldaan.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

2.1.3.

Dat verweerder bovendien – alvorens de gezinshereniging van verzoeker te weigeren – een behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid Vw. diende door te voeren indien hij van oordeel was dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende waren, quod certe non.

Artikel 42 §1, tweede lid Vw. bepaalt immers het volgende :

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, §4, tweede lid en artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid”.

Dat verweerder derhalve geenszins zonder een voorafgaande uitvoering van een behoefteanalyse de aanvraag van verzoeker tot het bekomen van een verblijfskaart van een familielid van de burger van de Unie mocht weigeren, temeer daar hij in het bezit was van diverse loonfiches van de referentiepersoon.

Dat verweerder aan de hand van deze stukken dan ook moeiteloos een behoefteanalyse kon doorvoeren waaruit zou blijken dat de referentiepersoon over meer dan voldoende inkomsten beschikt.

Dat dit in casu op geen enkele wijze gebeurd is en de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980.

Bovendien werd door verweerder geen enkele motivering gegeven waarom geen behoefteanalyse plaatsvond. Meer nog, nergens in de bestreden beslissing is ook maar ergens de bepaling ‘behoefteanalyse’ terug te vinden, zodat er tevens sprake is van een schending van het motiveringsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., Overzicht van het Belgische administratief recht, Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694).

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS, 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS, 17 december 2014, nr. 229.582).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen genomen worden (RvS, 14 juli 2008, nr. 185.388; RvSn 20 september 2011, nr. 215.206; RvS, 5 december 2011, nr. 216.669).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 42 §1, tweede lid Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de motiveringsplicht.

2.1.4.

Dat verweerder tevens het zorgvuldigheidbeginsel geschonden heeft door het dossier van verzoeker niet op een zorgvuldige wijze te onderzoeken en meer bepaald geen rekening te houden met de door de referentiepersoon voorgelegde loonfiches, waaruit de voldoende bestaansmiddelen blijken, noch een behoefteanalyse door te voeren en al evenmin enige motivering te geven waarom geen behoefteanalyse diende gehouden te worden.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (RvS., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (RvS. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (RvS. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. 'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, ACCO, 1990,31)'.

In casu schendt de bestreden beslissing dan ook de zorgvuldigheidsplicht juncto artikel 42 §1, tweede lid Vw.

2.1.5.

In ondergeschikte orde, wenst verzoeker op te werpen dat de bestreden motiveert dat verzoeker niet voldoende zou hebben aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst.

Dat het ‘ten laste zijn’ van een descendent ouder dan 21 jaar echter een voorwaarde is welke wordt gesteld in artikel 40bis Vw. en niet in artikel 40ter Vw.

Dat de bestreden beslissing dan ook manifest verkeerd gemotiveerd is en een schending inhoudt van artikel 40ter Vw. en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bijgevolg dient vernietigd te worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 40bis, §2, 3° juncto artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op verzoekers situatie en gemotiveerd waarom de door hem overgemaakte bewijsstukken niet volstaan. Uit een lezing van het middel blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven, die hij inhoudelijk bekritiseert. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan wordt niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Het blijkt niet en verzoeker toont ook niet aan dat zijn Belgische vader gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer. Derhalve is artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van toepassing, dat luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen”

Voormelde bepaling verwijst naar artikel 40bis, §2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° [...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven”

2.5. Uit een samenlezing van voormelde wetsbepalingen, waarnaar de bestreden beslissing uitdrukkelijk verwijst, blijkt aldus dat verzoeker als bloedverwant in neergaande lijn, boven de 21 jaar, van een Belgische onderdaan dient aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarde van het *“ten laste te zijn”* van deze laatste. Verzoekers betoog *“in ondergeschikte orde”* dat het *‘ten laste zijn’* van een descendent ouder dan 21 jaar enkel als voorwaarde wordt gesteld in artikel 40bis en niet in artikel 40ter van de Vreemde-

lingenwet, mist dan ook juridische grondslag. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, werd in de bestreden beslissing aldus wel degelijk terecht gesteld: *“betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belg”*. Dit houdt een dubbel luik in: enerzijds dient te worden aangetoond dat het gaat om een bestaande toestand – verzoeker moet nog ten laste zijn op het ogenblik dat de bestreden beslissing wordt getroffen –, anderzijds moet het gaan om een toestand die moet bestaan in het land van herkomst, alwaar verzoeker ten laste moet zijn geweest (cf. RvS 29 mei 2018, nr. 241.649). Dit zijn cumulatieve voorwaarden. De vaststelling dan aan één van deze voorwaarden niet is voldaan, volstaat reeds om de verblijfsaanvraag van verzoeker af te wijzen.

2.6. In deze kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker de motieven in de bestreden beslissing, op grond waarvan werd vastgesteld dat hij niet heeft aangetoond ‘ten laste’ te zijn geweest van de Belg in het land van herkomst en alhier ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon – vermits hij alhier een inkomen verwerft – volledig onbesproken laat. Zij blijven dan ook overeind, waarbij zoals gezegd één van beide reeds volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

2.7. Verzoekers betoog dat betrekking heeft op het vervullen van andere verblijfsvoorwaarden, opgenomen in artikel 40 ter, §2, tweede lid, 1°, 2°, 3° van de Vreemdelingenwet – het neerleggen van een geregistreerde huurovereenkomst, het bewijs van een ziekteverzekering, bewijzen van voldoende inkomsten van de referentiepersoon – en op de in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet neergelegde verplichting voor verweerder om een behoefteanalyse te maken indien deze inkomsten niet toereikend zijn, kan dan ook geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

2.8. Verzoekers theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen kan geen aanleiding geven tot een andersluidende beoordeling.

Het eerste middel kan geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing

2.9. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 22 van de Grondwet en van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij zijn middel:

“[...] Dat artikel 22 G.W. voorziet in een recht op eerbieding van het privéleven en overeenkomstig artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, moet in de eerste plaats nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker is de zoon van de Belgische referentiepersoon en woonde in Ghana ononderbroken samen met zijn vader, bij wie hij ook inwoont sedert zijn aankomst in België. Dat er dan ook zonder enige twijfel sprake is van een gezin.

2.2.2.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familielevens.

Gezien het in casu een eerste toelating tot verblijf betreft, geschiedt er geen toetsing aan de hand van het 2e lid van artikel 8 EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, §63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, §38).

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker heeft in Ghana steeds samengewoond met zijn vader en vormt vanaf zijn aankomst in België een gezin met zijn vader. De bestreden beslissing zorgt dan ook voor een scheiding van het gezin.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoeker en zijn gezin teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

2.2.3.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefte doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoekster, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier, geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Dat nergens uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat door verweerder het minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van verzoeker naar het land van herkomst zou teweegbrengen, temeer daar zijn vader in België verblijft en hij ten laste is van zijn vader, zodat hij in Ghana geenszins alleen zal slagen om te kunnen overleven.

Dat verweerder dan ook een beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de belangen van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM.

2.2.4.

Dat bovendien het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleden of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Verzoeker heeft bijgevolg een eigen privéleven opgebouwd in België, waarvan de bescherming onder artikel 8 EVRM valt.

De belangenafweging is dan ook niet op een redelijke wijze geschied en heeft geenszins in een fair balance geresulteerd tussen het belang van verzoeker enerzijds en het algemeen belang van de samenleving anderzijds.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden wegens schending van artikel 8 EVRM.”

2.10. De Raad wijst er vooreerst op dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel, zodat deze beslissing er als dusdanig niet toe strekt verzoeker te scheiden van zijn vader. In het licht hiervan kon verzoeker dan ook niet verwachten dat verweerder een onderzoek zou wijden aan de moeilijkheden die een verwijdering naar het herkomstland zouden teweegbrengen.

2.11. De Raad wijst er verder op dat er voor meerderjarige familieleden, zoals in casu verzoeker en zijn vader, bijkomende afhankelijkheidsfactoren zijn vereist, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet kan worden beschouwd als een familielid ‘ten laste’ van de meerderjarige referentiepersoon. Verzoeker heeft dit niet aan het wankelen gebracht (cf. bespreking eerste middel) en brengt dit thans ook niet aan het wankelen door louter te poneren dat hij steeds heeft samengewoond met zijn vader in Ghana. Verzoeker benadrukt dat hij vanaf zijn aankomst in België een gezin vormt met zijn vader, maar zoals gezegd volstaat dit niet om een gezinsleven aan te tonen. Verzoeker gaat ook volledig voorbij aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij is tewerkgesteld in België en in staat is zelf een inkomen te

verwerven en dus niet ten laste is van zijn vader. Hij toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met zijn vader. Waar hij verwijst naar “*een eigen privé-leven*” dat hij alhier zou hebben opgebouwd, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker dit niet concretiseert. De Raad ziet dan ook niet in welke bijkomende belangenafweging in het licht van voormelde verdragsbepaling verzoeker nog verwachtte in de bestreden beslissing. Verzoekers uitgebreide theoretische beschouwingen over artikel 8 van het EVRM laten niet toe anders te oordelen. Artikel 22 van de Grondwet kent een gelijkaardige invulling als artikel 8 van het EVRM en dus volstaat het te verwijzen naar wat voorafgaat.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA